

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **W. S.**,

oskarżonego o czyn z art. 229 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2021 r.,

kwestii dopuszczalności skargi obrońcy oskarżonego na wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 lipca 2020 r., sygn. IX Ka (...),

na podstawie art. 27 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. (Dz.U. z 2016 r., poz. 437)

p o s t a n o w i ł:

1. skargę obrońcy pozostawić bez rozpoznania;
2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego W. S..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W wyrokiem z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt III K (...), uniewinnił oskarżonego W. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 229 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Apelację od ww. orzeczenia w zakresie uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu wniósł prokurator. Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 14 lipca 2020 r. uchylił wyrok Sądu Rejonowego i sprawę przekazał w całości temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Od powyższego wyroku skargę w trybie art. 539a § 1 i 2 k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając obrazę przepisu art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. „poprzez

uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie w całości sprawy do ponownego rozpoznania pomimo braku wystąpienia przesłanki warunkującej takie rozstrzygnięcie”.

Na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W., jako właściwemu sądowi odwoławczemu, do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę Prokurator Okręgowy w W. wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga jest niedopuszczalna, co powoduje konieczność pozostawienia jej bez rozpoznania.

Jak już wielokrotnie stwierdzał Sąd Najwyższy, przedmiotem skargi z art. 539a § 1 k.p.k. mogą być tylko te wyroki sądów odwoławczych, które zostały wydane w postępowaniu sądowym zainicjowanym aktem oskarżenia wniesionym po dniu 30 czerwca 2015 r. (postanowienia SN: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16, OSNKW 2016, nr 10, poz. 70; z dnia 22 listopada 2016 r., IV KS 2/16; z dnia 20 grudnia 2016 r., II KZ 45/16, z dnia 22 stycznia 2018 r., V KS 2/18). Takie ograniczenie temporalne możliwości wniesienia skargi wynika z art. 25 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437- dalej jako nowela marcowa).

W rozpatrywanej sprawie akt oskarżenia wpłynął do Sądu Rejonowego w W. w dniu 30 czerwca 2015 r. (k. 3628, tom XVIII), a zatem przed dniem 1 lipca 2015 r. Wobec tego, niezależnie od daty wydania wyroków przez Sądy obu instancji, bezspornym jest, że w postępowaniu odwoławczym zastosowanie miał przepis art. 437 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. oraz art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247, ze zm.). Przepis art. 437 § 2 k.p.k. w ówczesnym brzmieniu nie zawierał istniejących dopiero od dnia 1 lipca 2015 r. ograniczeń uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wobec tego skarga, o której mowa w art. 539a k.p.k.,

wprowadzona nowelą marcową, nie mogła mieć zastosowania do tego postępowania.

W rezultacie skarga jest niedopuszczalna. Wobec przyjęcia skargi do rozpoznania (zarządzenie Przewodniczącej Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego w W., k. 5913), po jej przekazaniu Sądowi Najwyższemu i przeprowadzeniu kontroli formalnej, koniecznym stało się pozostawienie jej bez rozpoznania. Jako podstawę tej decyzji wskazano w sentencji postanowienia ogólną normę kompetencyjną z art. 27 k.p.k. *a contrario* w zw. z art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 noweli marcowej, dzieląc argumenty wywiedzione w orzecznictwie, że ten rodzaj pisma nie mieści się w kompetencji funkcjonalnej Sądu Najwyższego z uwagi na warunek temporalny zawarty w art. 25 ust. 2 wskazanej noweli marcowej (szerzej: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2018 r., V KS 2/18).

Powyższe ustalenia skutkowały wydaniem orzeczenia jak w części dyspozytywnej, a także obciążeniem oskarżonego W. S. kosztami sądowymi postępowania skargowego.